

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIEDATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn. s pta.
A domicili. És trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'60	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Núm.º atrassats des 2.º tom.....	0'65	»
Id. id. des 1.º tom.....	0'07	»

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI T'É VENT À SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.....	(3 mesos.....)	0'85
	(1 any.....)	3'25
Dins Espanya.....	(3 mesos.....)	1'00
	(1 any.....)	3'50
A Ultramar y s' Estrangè.....	(3 mesos.....)	1'50
	(1 any.....)	5'00

CERTÀMEN DE L'IGNORANCIA PER 1882.

Jurat qu'ha de juljà ses composicions presentades:

Don Tomás Aguiló.
Don Tomás Forteza.
Don Matheu Obrador.
Don Juan O-Neylle.
Don Bartomeu Ferrá.

SA REDACCIÓ.

AL ESCELENTÍSSIM SEÑÓ DON SILENCIO (a) SILENCI

À SA MAJÓ DE SES PITUSESES, EN LA DIADA
DE SANTA CLARA DEL ANY 4106 DE
SA POBLACIÓ D' AQUESTA ILLA.

SEÑÓ ESCEL-LENTÍSSIM: Amb lo degut respecte que Vòce Escel-lència se mereix, com tots es qui en el dia se giran sa casaca, y à fi de darli sa noble resposta que n sa séua benivolguda carta del 7 del corrent té à bé demanarme; no puch méns de dí que li don les gracies per havè ficats ets uys, y ses uyeres, demunt es méns pòbres escrits; com també per tractarme de *Don* en lloch de *tú*, y encara, que iac correspon; y per axò mateix no estrañy li don es tractament de tot un Escel-lentíssim, y perque també no m succhesca qualque cosa per l' estil de lo que passà à n' En Guillem Fortesa, (que Deu tenga al Cèl,) y del que no n sabia sortí tant bé com ne sortí aquest famós poeta.

Aquest pas es massa hò perque ley deix de contá: En Guillem conversant amb una persona de molt de rango de Madrid el tractá de vostè y el gran señó l' interrompí dientli:

«Dispense V., soy grande de España de primera clase y tengo el tratamiento de Excelencia.»

«Dispense tambien V. E. (replicá En Fortesa) pues yo soy pequeño de España de primera clase y tengo el tratamiento de tú.»

¿Que tal, que li ha agradat? Jò ley he

posat en castellá perqu' heu entenga més bé.

No pòt creure, Señó Escel-lentíssim, sa gran sorpresa que me n he duyta avuy dematí al lletgí L'IGNORANCIA, perque després de veure sa carta à mí dirigida, lo primé qu' he fèt ha estat mirá sa firma, esperant veure es nòm d' una *Floreta* ó d' una *Sevratgina*, que tant ayñor, y quant he vist qu' era un castellá es qui m' escrivia, no he sabut que m passava d' alegria y d' estrañesa. D' alegria per veure un nou confrare dins es renaximent des nòstro llenguatge; y d' estrañesa perque com els de Castiilla no pòren veure sa nòstra estimada llengua, à sa que li diuen *jerga*, com Vòce Escel-lència sap, may m' haguera pensat qu' ets séus versos, essent *forastés*, estassin escrits, *pòch més ó manco*, amb sa llengua des nòstros pares; però lo que vertaderament m' ha atacat es nirvis, sense essè dòna, es qu' en *Silencio* ó *Silènci* fos es qui defensas ses *fiyes d' Eva*, quant tothom sap que s defecte capital d' aquestes es es de xarrá p' es colsos. ¡Ara si que crech que prest vendrá la fi del mon!

Com Vòce Escel-lència es forasté, en es pareixe, y per lo qu' he vist no entén encara bé es mallorquí; no seria demés que li repetís lo qu' he dit, tant en pròsa com en vers; però com axò seria massa llarch, li recoman qu' heu torn lletgí, tranquilament lluy de cap atlòta que haja tengut ó tenga sa coua de paya, y recordant lo que li ha passat en aquest mon, en matèria de dònnes; posant sa mà demunt es séu còr, amb uyeres posades per veure més bé, y fent lo possible perque no hey prenga part es séu *genió*; estich segú que no veurá dins es méu article ni en ses glosades, lo qu' hey vèya, y lo *pòch qu' hey vèya*, quant les va lletgí, ses primeres vegades. Estich segú qu' axí, tot solet y tranquil, fins y tot s' axecará es séu *orgullo*, sentirá una empenta de rabia, sense volè, al recordá sa *facilitat* en qu' ha anat consentint à n' es poderós escós de sa dòna, desde qu' es mostatxet va comensá à negreljá es séu llabi. ¿De quantes beneytures, locades y errades no ha estat causa? y

quantes beneytures, locades y errades no li farà fé d' aquí al devant?.... Una tendre mirada d' ets séus hermosos uys, una graciosa mitja riayeta ó una dolsa mentida d' ets séus llabis de ròsa, el farà caure à los séus pèus, amb sa mateixa lleugeresa en que cau s' innocent aucellet dins sa boca de sa serpent, ó corre sa senzilla barqueta, moguda per un desfet temporal, à fersè mil bènes demunt ses ròques per desapareixe en mitx des remolí de ses farestes ones... Me cregui, no son tan *farestes* ses méues glòses ni duen tan mala intenció com Vòce Escel-lència pensa.

Ja que Vòce Escel-lència me diu que n parlá de dònnes *n' he amollades de molt bones*; que les duch à l' uy y que si sa rabia me fá escriure, Vòce Escel-lència s' en riu; li puch assegurar que res d' axò me succeheix, y lo que més m' ha provat que Vòce Escel-lència no m' ha entès, es quant s' atreveix à dirme, en confiança, que *jò desjàct ma mare, parlant axí com heu fas de sa dòna*. Lo primé de tot li he de dí, que sempre he parlat en general; que tots sabem qu' à n' aquest mon hey ha hò y dolent: que molts des defectes de qu' estàn fornides ses dònnes d' avuy en dia no los conexian ses nòstres mares: que no duch al uy à totes ses dònnes sino que les estich alèrta, perque sé per pura esperiència y per lo que m' han dit persones de *cap pelat*, qu' *allà ahont pareix que no hey plòr está negat de goteres*. També li dech havè de dí, no perque Vòce Escel-lència no s' en riga de mí *perque mitx mon s' en rin de s' altre mitx*, que jò no les tench gens de rabia, sino que com conech un poch es *genero*, des que n' hi ha bastant d' averiat, don es crit d' alèrta à n' aquells pòbres *pollets* que comensan à *piulá*, perque no s' en dugan desengañs tan amarchs com es que Vòce Escel-lència se n' ha duyts, encara que pareix que no está del tot escalivat.

Vòce Escel-lència qu' ha escrit que: *la muller es molt ingrata, qu' es com la moneda que quant més hermosa més falsa y que te el còr de marbre*; quant heu va fé estampá ja devia sèbre perque, y ara no tant sòls diu que no es *ingrata*, sino

qu' es un sant misteri que ningú pòt descifrar. ¡Homo, homo! ¿en que quedam? Vòce Escel·lència se gira sa casaca còm es polítichs d'avuy en dia, y axò pròva que Vòce Escel·lència no es molt constant amb ses séues còses, qu' es un poch véleta de campaná ó qu' es Vòce Escel·lència es qui escriu lo que no sent, compromès per qualques faldetes; encara que també diu, amb una franquesa que l' honra que Vòce Escel·lència es el primè d' ets ingrats, y.... sàpia qu' un ingrati no pòt tení bon còr, qu' un que no té bon còr no pòt estimá, y qu' un que no pòt estimá es molt ménos qu' un Llorèns mal casadís, respècte de ses dònes, perque aquest no s' altre còsa qu' un mal d' enganxá. Però jò crech que Vòce Escel·lència estima, y que s' ha afeytat pòques vegades, y encara qu' aquestes pòques l' han afeytat ses dònes amb les desengaños que n' lo séu amor se n' ha duyt d' elles, segons demòstra demunt ses séues tristes composicions de L' IGNORANCIA; y apesá d' axò encara les defensa, còsa que pròva clarament que té ó molta caritat, ó qu' está Bièl derrera elles, ó per milló dí, derrera qualche deidat qu' ha sabut afinarli sa prehuada jòya des séu còr, niu bell y poderós del més pur y sant amor. S' amor es cègo, y per lo mateix no veu Vòce Escel·lència es defectes de sa dòna en general, sinó que se creu que totes han d' essè còm sa qu' amb una mirada li diu molt més que lo que pòt dí es més elocuentíssim orador: còm sa que péna si Vòce Escel·lència péna; y gòsa si Vòce Escel·lència gòsa; còm sa que s' estima més está su ran de V. E., llufny des truy y bordell, perque no l' distrega per un moment de sa dolsa mirada que l' embadaleix: còm sa que no tenguent cap amiga, de ses que s' usan, no s' entretén en lletgi novèles ni n' tayá sayos, sinó qu' ets sayos que taya son camies y faldetes per quant haja de viure amb Vòce Escel·lència còm Jusèp y María. ¡Ay! però per desgracia son poquíssimes ses que sa veuen avuy en dia adornades amb aquestes rares qualitats; y aquestes pòques no les veurá lluhí per sa Murada ni p' es Born, son modestes còm ses violetes, son pèrles y còm elles están amagades dins sa copina de ca-séua, aferrades à sa roqueta de sa mare y à n' es fons del mar de sa moral y doctrina cristiana. Aquestes pòques, vertaderes fives de María, estiman sa prehuada jòya s' olorós y blanch lliri de sa virginidat, y còm ja están avesades à creure y respetá los séus pares, també mateix creuran y respetarán los séus espòsos y los séus sògres, no fingint ni enganant sabrán administrá es jornal des séu marit y no darán, per comoditat ni per lluhí, los séus fions à mans estèrnes perque xupin d' altres pits sa llecò que los ha de nodrí.

He criticat y critich tan sòls, señó

Escel·lentíssim, es defectes que té sa dòna qu' está aficada dins sa societat d' avuy en dia; ses que finjexen en tot y per tot; ses que cansades de coquetetjà han escampats ets afectes des séu còr y son romases còm sa moneda falsa, que després de passá de má en má román sense cara ni creu, liisa y menjada. He criticat y critich aquelles que tanta pò les fa sa vermeyó, es coló sa de ses galtes, que les s' empastan, no pensant tant sòls que de guapes se fan lletjes; que s' òr no ha menesté daurá; qu' à un baix relleu s' el tuda si l' emblanquinan.

En sa glosada que duya per títol Lleña à ses dònes ja dava una pròva claríssima de lo que acab de dí, quant dirijintinè à una Floreta ja li deya que no totes eran còm ella, que si heu fossin veurían cent y un marit per cada un que n' hi ha al dia.

Sa dòna amb sa bellesa y aquest misteriós dó que Deu li ha donat d' encativá ets homos, podria convertí es dolents en hòns si no fos tan veleta y capritxosa, y no se cansás tan prest, fins y tot de lo que més estima.

S' homo de més coneixement, de caracte de ferro, que sap resistí à s' ambició, à sa tentació, de s' òr, à ses consideracions del mon, à ses subjeccions de s' amor pròpi, de s' orgullo ó des séu pròpi interès, y que desafia fins y tot la mòrt; se doblega còm una caña de blat ó còm un tendre jonch y cau devant ses caricies d' una dòna estimada. No hey ha amichs tratantsè d' elles; es més faèl arrossegat p' es deliri de sa séua passió, no dupta un moment en trahí es mateix à n' es qui, tal vòlta, deü sa fortuna, s' honra y sa vida. Sa dòna pòt molt demunt s' homo, y per desgracia aquest podè l' empra per ferlo dolent en lloch de ferlo hò. ¿No ha lletgit Vòce Escel·lència may, La Cruz del Matrimonio, aquesta comèdia de costums plena de conseys morals y profitosos, per ses dònes? per un si acás ley recomán perque la fassi lletgi à ses séues amigues, lo mateix qu' El desden con el desden d' En Moreto, qu' están plènes d' una veritat tan sovint trobada dins sa vida real còm dins es teatro y ses novèles.

Per acabá li diré que si jò dich que sa dòna es un Dimoni es perqu' amb ses séus tentacions fa més mal que bé, fent amb axò lo que fé s' esperit de ses tenebres: que si dich que merexan lleña es per veure si se les porá corretgí qualche còsa de ses males costums qu' han après: que si n' he amollades de bones no he fèt més que dí sa veritat còm l' he dita avuy qu' es Santa Clara y còm la dich sempre, no fent altre còsa que dí sobre el particulá lo qu' han dit es més sabis filòsòfs antichs y moderns. Y me dispens li diga que pòques llágrimas he fèt caure à sa que m' alimentá amb sa séua sanch y que no som cap perdut còm Vòce Escel·lència vòl suposá.

Aquesta carta s' es feta més llarga de

lo que jò desitjava, y per axò mateix y per havè molestat tant sa séua atenció, li deman un poch d' indulgència, ja que jò he lletgit més de dues vegades, lo molt que vostè há xarrat, encara qu' es diga Silencio, amb sos séus trists versos que fan plorá à tot aquell que los entén, y que no son glòses de consonants enflocats.

Sempre de Vòce Escel·lència es séu més respetuós servidó

UN LLORENS MAL CASADÍS.

AXÓ VA PER ELLS.

¿Jò sa llengo he de tení
A dins sa boca estojada?
No pòt sè, aquesta arruxada
Cap dòna la pòt sufri.

¿Ahont me vé aquest miracle?
Còm si li importás à ell
Si es ventay es un fusell
O si duym es corsé estret.

Més valdria, més valdria,...
Més no heu vuy dí, que llavò
Si jò d' un pich fés es trò
Don Llorèns s' enfadaria.

«Miraulòs à ses bajanes
»Més primes que fil de ferro
»Amb so còs còm es d' un jèrro
»Y encèses còm à magranes;

»Que se passetjan p' es Born
»Vestides ò desfressades,
»Y amb ses cares empolvades
»Còm es quemayá des foru.»

Si axò vòl dí En Mira-nines
D' En Llorèns mal casadís,
Jò li promet parlá llís
Y donarni de farines.

A vostè el salva una còsa;
(Per escoltarho s' acot,)
Y es que jò no heu pach dí tot
Perqu' es vestit me fa nòsa.

Miraulòs: veys aquell pollo
Que passa taconetjant
Dins campanes amagant
Dues cames còm un rollo.

¿Ahont s' en va? (axò es segü)
En es cafè tot lo dia
A jugarhi sa camfa
Si es qu' es séua sa que dú.

Veys aquell altre tot trist
Qu' es passetja per la Rambla
Amb sos mostatxins de gamba,
¿Qui ara l' veu y qui l' ha vist!

Era un pobret escrivent
Qu' enganá una pòbre atlòta
Prometentli una marròta.
¿Plena d' unses? No: de vent.

¿Sentiu renòu de tacons
Quant ja ha comensat sa missa?
Aquest grumetja una llissa
Per ferla sortí des fons.

Pòchs doblés y molta fatxa
Aquell des cabeys rahalls;
Que diuen que té més ulls
Que tot un còvo d' alatxa.

En es Teatro el veureu
Que tots es paleos rondetja
Perqu' es pensa que festetja
Una atlòta que no 'l veu.

Mirau aquell cara triste
Que pretén d' hòmo sabut,
Y sa carrera li put
Méus quant fa una conquista.

Que parla còm Ciceron,
Mentres s' atlòta s' en riu,
Diguent que tot quant escriu
Ley alaba tot el mon.

Mirau aquell altre, es metge,
Que no sap ahont té sa mà
Y pretén sèbre curá
Ses malalties des fetge.

¿Que vos ne rèys, atletetes?
No rigueu que 'n vénen més
Flastomant just carretés
Y de tothòm fent gacetes.

¡Y preteuen d' educats!
Y en s' honor qu' ells ne somian
Per no rès se desaffian.
¡Mirau los si hey van soyats!

Sa questió se fa molt bona:
Y creysme, vos assegura
Que m' atur perque m' atur,
Y válguelos que som dòna.

ANGELA ROBIÓL.

UNA MANETA A SES DONES.

No me cap à dins es méu carabassòt, encara que 'l tenga més gròs qu' es nòstro ase y més buyt que sa caixa de La Sala, qu' hey haja persones que s' atrevescan à parlá malament de ses dònes; però còm ara *En Llorèns mal casadís* mos ho fa veure y tocá amb ses mans, no tenim altre remey, si no volèm passá per escèptichs de gruix de rey, més que baixá es cap y dí *crèdo*.

Lo més segú y probable es qu' aquests pobrets errats de contes, no coneixen ni saben qui son *elles*, ó si heu saben, quant han vist que no hey havia llivell de podè essè còm *elles*, s' enveja los ha poñit y ja los tenim enfilats à dalt sa parra, treguent à ròllo totes ses séues braguetes y taparles de calumnies; però bé pòren esperonetjá y tirá cosses que tant mateix tot axò es lladrá à estels dins un bassiót ó fé retxes à dins s' aygo; perque, ¿qui es que 'n té dos dits, que no sap que sa dòna fa sa retxa més amunt en tot y per tot que s' homo? y sino, diguem tú, Llorèns, ¿que seria des secret si no fos per *ella*? ¿hey ha cap homo que sia capás à guardarnè un axí còm

sa dòna? Mira, tú mateix te pòts trèure es gat des sach anant à una d' aquestes, qu' encara que no tengan plomes, los diuen *polles*, y maldament te còst més pena que prendre una purga, diguelí baixet à fi de que s' altre gent no heu senti: «Jò havia pensat de tení relacions amb vostè, però desitjaria que no heu fés sabedó à ningú,» y pòts está cèrt que ses pedres no heu sabrán, y sino ja m' en tornarás sa respòsta.

¿Sa pau y es silènci allá ahont son *elles* no hey reynan? Una pròva de lo primé la trobarás à una casa qu' hey haja un parey de cuñades y una sògra: y lo segon heu demòstran ses bugaderies y aquelles reunions ahont se sòl fé cantá un *primo tenore* ó un *primo basso*, que son sa diversió de s' auditòri.

¿Tantes cartes ja en pròsa ja en vers qu' escriuen es *martirs de s' amor*, si no fos per *elles* s' escriurien? ¿y tròbas que, amb axò no més, perdria tant poch sa literatura? Escolla aquests dos escapollons que crech t' en xuparás es dits:

«Angelita, por tu amor
«Loca vuelve el alma mía
«Si no me das alegría
«Muero de hondo dolor.»

Y d' aquest tròs en pròsa que 'n direm:

«Salve hija del paraiso, flor que brotas en la
«esfera celeste, en cuyo cenit resplandeciente
«brilla el claror de tu hermosura. A tí encanta-
«dora mariposa, que lames las flores que sem-
«brastes en el corazon de aquel que en algo se
«asemeja á tí, yo te saludo, sí, yo saludo á este
«espíritu angelical, que por do quier va espar-
«ciendo el aroma de la inmarcesible flor del
«amor, etc., etc., etc.»

¿Que tal, Pascual? ¿que li tròbes? Ja sé cèrt que mudas de cantet: y si li pegam p' ets adelantos, ¿qui ha inventat ses persianes? y si per figurá, ¿qui figura tant còm *elles*, y més ara, que segons me digueren à ses Corts han d' essè dònes? Eucara qu' allá dalt toparen amb s' inconvenient qu' eran poch xarradores; perque per arreglá poch, se necessita xarrá molt; y si no heu creys demanuhó à s' Ajuntament que 'n sap la prima. Amigo, tant se pèrt per massa còm per massa poch.

Llorèns, ¿y tú has tengut pit per dirles vayveres, capritxoses, y que se jò que còses més? ¿acas n' has vista cap may que s' haja empenhada en casarsè sense es consentiment de sos pares? ¿n' has vista cap que perque no han volgut que anás en es teatro ó à un ball, li agafás un atach de mirvis? ¿n' has vista cap que sia mártir de sa mòda? ¡Ah, Llorèns! ¡Llorèns! tú morirás amb sa creu d' ets aubauts si heu fas axí.

Amb axò que t' he dit, crech que ja pòts sèbre qui son *elles* y que no les criticarás més, encara que tench pò que no les conegues y per llarch; perque tròp que saps manetjá molt bé es pinzells y amb axò hey ha un sòu que

guañá al mateix temps que farás pèdre à ses farineres. Però mira que t' has posat en hòn negòci; perque sa *Sevot-gina* y altres, pareix s' han proposats defensarles, y jò que còm vatx casadó ferm no faré vèta. Ha d' essè qu' es méus malsdecaps no m' ho permeten: perque un homo amb deutes fins en es còll y amb sèt ó vuyt infants entenguemmos, des deutes es que me deuen à mí, y ets infants son des veynat, ne té més que no 'n vòl; que ja ha passetjat sa creu del sant matrimoni y l' ha dexat amb un hòn rossegay; però encara que no sian méus, basta es renòu que sòlen fé per ferme maldecap ó maldecaps.

GAÑA D' ARAÑA.

A UN EX-ENAMORAT.

Dins un petitet jardí
Guardava hermoses floretes;
Lliris, clavells y violetes,
Ròses blanques y jasmí.

Còm papallona atrevida
Gojosa les contemplava,
El méu còr no suspirava;
¡Que dolsa qu' era sa vida!

Però recòrt que 'm robares
Un hermosíssim clavell:
Mon còr robares amb ell
Y no tornarhom jurares.

Pur còm l' ayre d' els matins
Era s' amor que 't tenia;
Pur y sant, que fonch un dia
Envèja d' els xerafins.

Més ¡ay! ha passat el temps
Y còm tot muda y canvia
A la fi es vengut es dia
Qu' hem mudat de pensaments.

De violetes y taronjé
N' he fet guirnalda preciosa
Y amb ella vatx més gojosa
Que reyna baix d' un dosé.

Còm un escut en es pit
Vuy dú modèstia y candor,
Ja que 'l méu còr, de s' amor
Sòls per tú n' está ferit.

Quant el méu amor tenies
Llavòrs me fores ingrat.
Veitx ara que t' he olvidat
Que 'l méu còr no 'l merexies.

UNA SEUVATGINA.

XEREMIADES.

Hem assistit à ses funcions sorprendents y variades qu' ha donat aquests

dies el senó *May* à n'es Circo-Baleàr en compaña d' una señoleta de molta d' habilitat còm à sonàmbula que se diu *Emma* y d' una nina y un altre jove que fa jochs de mans de lo més curiosos y alts de punt. Qualsevòl que los vèu treballà arriba à creure qu' hey ha bruixes y dimònins boyets y mals esperits, tant bé treballan.

Donarán pòques funcions, y aquells que tegan ganes d' admirà fins à ne quin punt sa ciència té podè demunt s' ignorancia, poden donarsè pressa à acudirhi qu' es cèrt que los agradarà.

* *

Es vecins de Pollènça están d' enhorabona amb so non *alumbrado* públich de petròleo, igual à n'es qu' encara reyna per cèrts carrés d' importancia de Ciutat.

A proposit d' axò, preguntam si es petròleo que creman es faròls d' ets Ajuntaments no es com es que creman els des particulás; perqu' hem observat que es primè no l' encenen es dies que fa lluna y es segon si.

Fins amb so petròleo s' es mesté consultà si sa lluna es bona ó es dolenta; y llavò diuen à n'es pagesos que no creguin amb ses llunes nòves ni véyes.

Ets Ajuntaments de Mallorca mos demostren qu' es petròleo, quant sa lluna es prop des séu plè, no crema.

* *

Pareix qu' ha plogut qualque mica per Binisalem, Sineu, Manacor y altres punts.

CONSEY

Fadrina, si t' vols casá
May hey pensarás demés,
Que molts de joves hey ha
No s' cuydan si saps fregá,
Sòls miran si dus dinés.

Na Sòl se casá, y la pòbre
Va topá amb un mal marit,
No se fa ja cap vestit
Perque diu que n' té de sobra.

P' es Born ja no s' hi passetja,
En es ball no hey ha tornat,
Per ella tot ha acabat,
D' es qu' es casá no festetja.

S' hòmo s' axeca à les deù,
Totduna vòl berená,
Si no l' té l'lest quin parlá
Y à les cinch está de pèu.

Cuyna, pasta, fa bugada,
Tota sa casa dispòn;
Acaba qu' es sòl se pòn,
Y se creya tení criada.

Ell à la una s' entrega,
Dina y se pòsa à dormí,

A las cinch torna partí
Y es vespre s' en va de vega.

Diguem, Llorèns: ¿A la casa
Qui es qu' hey fa d' estaló?
¿Es sa dòna ò es compañ,
En que s' hòmo fassa vasa?

¿Ets infants qui els agombola?
¿Qui sa riquesa los dít?
¿Qui els ablancix es pa dít?
¿Quant plòran qui ls aconsòla?

¿Es ell que dú sa riquesa
Quant sa dòt ja li ha jugat
Y alhaques li ha empenorat
Y l' ha reduhida à pòbres?

Mírala, ara, si es tonta,
Y casi no sap sumá,
Midant d' aquí y d' allá
Si n' ménas pams treurá es conta.

Fadrina, si t' vols casá
May hey pensarás demés,
Que molts de joves hey ha
Que miran si dus dinés
Per ells poderlos jugá.

NA FLORETA.

POESÍA REMESA.

—¿Qui deù essè Don Llorèns?
—No heu sé, però tal vegada
Deù essè un pòbre senó
Que li falta una arruxada.

—Y qui sap; no murmurem.
—Jò debades malavetx
En sèbren, però aquest hòmo
Jò el judich per lo que vetx.

—Ell ha escrit à L' Ignorancia
Un article que fa pò.
¿Que no l' heu vist, atlotetes?
Y dè no heu lletgit res bò.

Me va pareixe tant sabí
Que totduna vaitx pensá
Que si no en sap més, fuyetes,
En volè se pòt colgá.

Y lletgint sa poesia
Seus volè, (y perdonau),
Per mí mateixa li deya:
«Uey! es *farcalge* vos cau.»

¿Y còm na Pèpa ha tornada
Me direu, tant xarradora?
Per qualque cosa à sa dòna
Li deuen dí qu' es *doctora*.

Jò sense sèbre qui es
Don Llorèns, dich enutjada
Que me tench per molt més bona
Sòls perqu' ell m' ha desjetada.

Y tragent sa consequència
Totes li deym sense jòchs:
«Si ses dònnes no li agradau
Don Llorèns, qu' hey pòsi fòchs.»

PEPA ANGUSTIES.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Qui mesura s' òli ses mans s' en unta.*
SEMBLANSES.—1. *En que se doblega.*
2. *En que té planta.*
3. *En que té canella.*
4. *En que té balladó.*
TRIÀNGUL....—*Marin-Martin-Mari-Mar-Ma-M.*
CAVILACIÓ....—*Quetglas.*
FUGA.....—*Sant Bernat curaume es cap.*
ENDEVINAYA.—*Una dòna.*

GEROGLIFICH.

S Estiu T [? N T] TTT
S Hivern T [? N T] TTT
S K.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un avaro à un niu?
2. ¿Y ses dònnes coquetes à n'es còmichs?
3. ¿Y es cap d' un orgullós à sa bossa d' un cronista?
4. ¿Y una gabia à un ca?

UN ESTODIANT DE LA SOPÀ.

TRIANGUL DE PARAULES.

Omplí aquests pìchs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, un llinatge mallorquí, sa 2.ª, lo que fa sa ròba quant la teixexan; sa 3.ª, lo que jò fas sovint à sa cartera; sa 4.ª, lo qu' es el Bòn-Jesus, y sa 5.ª, una lletra.

UN PETISCURRIS.

CAVILACIÓ.

CAPILLER

Compòndre amb aquestes vuyt lletres un llinatge mallorquí.

G. M.

FUGA DE CONSONANTS.

.I .A .O. .E..A .A .E .U.A.A
ECSÈMÉ.

ENDEVINAYA.

Sa primera fornada
Les fa molt gròsses;
Sa segona gustoses,
Ses demés fortes
Y tan dolentes,
Qu' à la babelà per ties
Totes se quedan.

X.

(Ses solucions dissapte qui vè si som vius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Àngela Robiòl:—Moltes d' aqueixes n' hem mes-té. Que no sia sa darrera.
Pèpa Angusties:—Quoda sorvida y que se re-pita.

26 AGOST DE 1882

Estampá d' En Pere J. Gelabert.